Reinowadder räkis sure ealega koggoduse ees, köik ellajad kuulsid temã sõñu; temã nunskas niña, köhhitas ja lissas siis nõnda juttule jätko: „Wadake sõbrad! sähherdust wallitsust ollekssime ka meie sanud; nõnda olleks ka luggu meiega olnud. Aus kuñinga issand! ma kandsin teie eest oolt ja lootsin parremat palka kui täña mulle wõlla sambas pakkute! — Messikäppa kawwalus, köwwersüddamelik ollemine ja kurjad tööd on mul wägga tuttawad; sellepärrast akkasin kohkuma. Tõuseks temã meile kuñingaks, siis ollekssime ühheskoos — kui rattas sittaga — kimbus. Meie kallis kuñingas — taewasittaga — kimbus. Meie kallis kuñingas — taewasissa jätkago temã elloigga! — on kõrgest soost sündinud, wäggew, wahwa ning armoline, mõtlesin omãs süddames: se olleks kurblik wahhetamise kaup, kui Messikäppa temã assemele pañekssime. Mitto meie suggune, kedda kubjaks ehk aidamehheks seatakse, on kolledam pinaja kui opmannid ja herrad; mis kuñingat nurjatumast karrust wõime lota. Mõtlesin mõne näddala ööd ja päwad selle asia peale, kudda salla nõumeeste mõtted tühjaks piddin teggema. Nipaljo tundsin selgest, et kui warra miño issa kätte jääks, siis wõiks ta rahha läbbi paljo sõbru leida, sõddides nõõito sada ja meie armolikko kuñingat ärraäwwitada. Nüüd püdsin murrega sallatada. Läks issa, wana kawwal mul nurme peale,

lippas ta metsa päwal ehk õsel, külma- ehk pallawaga, märja- ehk kuiwaga, ikka ollin sallamahti temã kannul ja lurisin wana mehhe teekäikisi. Ükskord lamasin jälle mätta warjul peidus murre ja mõttega, kudda warrandust ülles piddin leidma, kelleşt ni paljo ollin kulnud. Koggemata silmasin seal issa ühhe prao wahhelt wälja puggema; paekiwwide wahhelt astus ta otsego süggawuseşt wälja. Miña seisin kui pu-not warjul, ei ussaldand mitte ingata; issa arwas eñast üksi ollema, wahtis terraselt iggale pole ümber, ja kui ei kaugel egga liggimail keddagi ei näinud, allustas ta mängi, mis teile tahhan kulutada. Auko täitis temã liwaga täis ja teggi ni ossawalt maaga ühhetasaseks, et kes silmaga ei näinud, ial kohta ülles ei olleks leidnud. Enne kui ärraläks siblis jalla assemed sabba ja niñaga silledaks. Sedda kawwaluse tööd õppisin sel päwal essimest korda wana kaddund issa käest, kes igga köwweruse ning kelmi tõ peale wägga arrind olli. Kui issa asjatallitusele sealt ärra ruttas, jäin mõtlema, kas ehk keña warrandus siin liggimail wõiks warjul seista! Aega wiitmata astusin senna ja akkasin warmalt tööle; liwa alt leidsin kohhe prao üllesse ja puggesin ahne süddamega sisse. Oh, iñet, mis seal leidsin! kallid asju, penikest õbbedat ja selget kullda olli senna koorma kaupa kokko pandud! Ei olle kõige wañemad lomad siin koggokonnas tõest weel ni paljo warrandust ühheskoos